

Gospodi, spomni si i Maestrotu – pyrvija istinski hudozhnik, kojto vidjah prez zhivota si. Beshe samouk, koj znae koga i kyde se beshe nauchil da risuva i da zhivee ot svoja zanajat. Iznasjashe starija polevi stativ na ulicata i postavjashe na nego razpynato platno. Zakachvashe tuhla za vryvta, vyrzana za trinozhnika, za da ne go sybori vjatyra, otvarjashe na trotoara poliranata dyrvena kutija s boi, postavjashe palitrata vyrhu paleca si i izcezhdashe na neja po malko maslena boja ot pochti izrazhodvanite tubichki, i zapochvashe da risuva ljubimija si motiv – Mali Alifakovac, strymna ulica, pylna s turski kyshti, kojato zapochva ot grobishteto pod dzhamijata, v koeto se namirat belite nadgrobni kamyni na bratjata Morich, a zavyrshva sjakash v nebetu, nad strojnite topoli. Na glavata si vinagi noseshe kepe, podobno na rembrandovoto, a prystite si, izcapani s boja, byrsheshe v izbeljalata si i nasharena kurtka, ot chijto dzhob ot vreme na vreme izvazhdashe malko plosko shishence s rakija, i, sled kato se ozyrneshe da ne bi da go gleda njakoj, drypvashe dylga glytka. Dreben na ryst, s nabrychkano lice i dylga prosharena kosa, kojato padashe na protritata jaka na rizata mu s papijonka, Maestrotu beshe neobichajno uctiv i trudoljubiv chovek, kojto se beshe zhenil njakolko pyti – poslednija pyt za domashnata prisluzhnica, kojato mu vodeshe domakinstvoto. Oplakvashe se, che go podcenjavat i che ne mu pozvoljavat da zaeme v izkustvoto mjastoto, koeto mu se polaga. Prehranvashe vsichkite si deca ot razlichnite si brakove s tozi zanajat, prodavajki kartinite si na bezcenica, a vinagi s nadezhda, che njakoj den, naistina, shte napravi shedjovyr. Beshe izkljuchitelno dobyr hudozhnik na cvetja. Na negovite platna te sjakash eksplodiraha v bezbroj cvetove, dotogava nevizhdani v Saraevo. Otvoryt na tezhkata palitra s naslojavanija

ot vtvrdeni boi mu beshe napravil mazol okolo paleca, kojto toj pokazvashe s gordost, dokazvajki taka na sebe si i na drugite, che mnogo i vseotdajno raboti. Vypreki che akademichnite hudozhnici go podcenjavaha, ponjakoga mu pozvoljavaha da okachi po edno svoe cvete na obshti izlozhbi. Na otkrivaneto toeshe napereno pred svoeto platno, poklanjajki se uchtivo na vsichki strani, a razkoshnijat mu buket vyv vaza ot bjala keramika – istinsko malko tyrzhestvo za okoto – sjakash s vytreshnata si svetlina, ot naj-zabutanata chast na izlozhbata, ogrjivashe celija mrachen Pavilion, prepynen s akademichni kartini.

Dali Maestrotu, veche na vyzrast, e uspjat da prezhivee vojnata v Saraevo? Prez tova vreme nikoj ne e kupoval cvetja. Dali e trjabvalo da nacepi i izpolzva za otoplenie ramkite na svoite kartini i samija stativ, za da ne umre ot stud?

Myrtyv ili zhiv, pomiluj go, Gospodi.